

Kedves gyermekeim! Jézus oltalmazza leányaimat és fiaimat!

Holnap ünnepeljük – az Egyházzal és az Egyházban – a szent őrzőangyalok emléknapiját, amely a Prelatúrában főünnep, mivel 1928-ban a Szentháromság ezen a napon ültetett el az Alapítónk lelkébe és szívébe egy magot, azért, hogy az a legkülönbözőbb nyelvű és nemzetiségű emberek ezreinek lelkében hozzon gyümölcsöt. Szent Josemaría többször is beszélt arról, hogy a lelkében mindig zengtek az Angyalok Királynője-templom harangjai, amelyek halála pillanatáig ébren tartották benne azt a kötelességet, hogy az 1928-ban – majd később 1930-ban – kapott erővel valósítsa meg az Opus Deit. Arra kérem az Urat, hogy a mi cselekedeteinket is töltsse el ez a felelősségérzet, hiszen mi vagyunk mindannyian a *folytonosság*.

„Ismét valóra vált az apró magról szóló példabeszéd, és hálásnak kell lennünk érte az Úrnak. Telt-múlt az idő, és az Úr megerősítette bennünk a hitet, és oly sok mindent kaptunk tőle, még többet, mint amit annak idején láttunk. E csoda – a békéért, a jóért, az örömért és Isten dicsőségéért harcra kész „hadsereg” – láttán az egész világon, a legkülönbözőbb helyzetű férfiak és nők, világiak és papok isteni munkája és annak magával ragadó terjedése láttán, amelynek során szükségszerűen lesznek nehéz pillanatok, mivel mindig gyerekcipőben járunk, szeretettel meg kell hajtánunk a fejünket, és Istenhez fordulva hálát kell adnunk Neki. És mennyei Édesanyánkhöz is kell fordulnunk, aki az első pillanattól fogva végigkísérte a Mű egész útját.”¹

Szent Josemaría gondolatai még mindig átjárják a lelkemet. Úgy emlékszem rá, mintha tegnap lett volna, amikor az Atyánk ajkáról az Opus Dei központi székhelyén, a Pünkösdről elnevezett kápolnában az Oltáriszentségben jelen lévő Jézus iránti szeretettel teli imádságként fakadtak e szavak. Nagy hasznunkra lehetnek most is, amikor új év kezdődik az Opus Deiben, és újból reménnyel töltenek el, mivel az Úr, aki a Művet létrehozta, az évek során továbbra is gondoskodik róla és gyümölcsözővé teszi a te válaszdznak és az enyémmek köszönhetően.

Akárcsak Szent Josemaría 1962. október 2-án, ma is elámulunk annak láttán, ami az Egyház e *kis részében*, a Műben már megvalósult. Isten adja a növekedést, Ő váltja valóra újra – mint az Egyház történetében oly sokszor – a mustármagról szóló példabeszédet: *„Ez kisebb minden más magnál, amikor azonban felnő, nagyobb minden veteménynél, fává terebélyesedik, úgyhogy jönnek az ég madarai, s fészket raknak ágai között.”²*

Akárcsak 1928-ban, most is és mindig azt látjuk, hogy az eszközök és az Isten által fakasztott gyümölcsök nem állnak arányban egymással. Az Úr üdvözítő ereje nem csökkent, de Ő számít arra, hogy a segítségével mi mindannyian – és mindenki, aki e dús lombú fa árnyékában meghúzódik – nagylelkűen, a tőlünk telhető legjobban megfeleljünk a kapott feladatnak.

A lelkünkben Isten iránti hála és dicséret fakad. **„Köszönöm, Uram, hogy ez a csodálatos kenyér az egész világot elárasztja Krisztus jó illatával (2Kor 2,15): köszönet ezért a sok ezer lélekért, akik Istent dicsőítik az egész földön. Hiszen mind a tieid.”³**

A számos nehézség ellenére mindenestül hálásnak kell lennünk Istennek, aki soha nem hagy minket magunkra. Mindig velünk van! Ezért, amikor nehézségek merülnek fel,

¹ SZENT JOSEMARÍA: *Elmélkedés*, 1962. október 2. (a Prelatúra archívuma, könyvtár, P09, 57. o.).

² Mt 13,32.

³ SZENT JOSEMARÍA: *Elmélkedés*, 1962. október 2. (a Prelatúra archívuma, könyvtár, P09, 59. o.).

„mosolyognunk kell, a nehéz körülmények között, e szavakkal fordulva újra meg újra az Úrhoz: gratias tibi, Deus, gratias tibi!”⁴ Egy nap Szent Josemaría lelke mélyén felhangzott ez a mondat: *si Deus nobiscum, quis contra nos?*⁵ Ha Isten velünk van, sem az elvilágiasodott és olykor agresszív környezet, sem az anyagi eszközök vagy az egészség hiánya, sem a munkahelyek bizonytalansága – amely sok helyen jelent problémát –, sem a családi vagy az otthonunkon kívüli bonyodalmak, semmi nem árthat nekünk.

A mai idők nem rosszabbak, mint a régebbi korok. Erre figyelmeztet Szent Ágoston is: „Ezek után hogyan gondolhatod azt, hogy az elmúlt idők jobbak lettek volna, mint a tied? Az első Ádámtól egészen a mai emberig munka, veríték, tövis és bojtortján az ember osztályrésze.”⁶

Október 2-a arra is kiváló alkalmat nyújt, hogy elgondolkodjunk, olyan eszközök vagyunk-e, amilyenek Isten akar látni minket. A lelkünkben tegyük magunkévá Szent Josemaría személyes imádságát, amely éppen egy, a maihoz hasonló évfordulón hangzott el: **„amikor ma reggel felébredtem, arra gondoltam, hogy hallani akartok majd tőlem néhány gondolatot, és bizonyára belepirultam, mert zavarban voltam. Akkor, a szívemben Istenhez fordulva, látva, hogy mi minden van még hátra, és egyben rátok is gondolva, meg voltam róla győződve, hogy nem adtam oda mindent, amit oda kell adnom a Műnek. Ő igen.”**⁷

A jó szándék ellenére, amely hála Istennek nem hiányzik belőlünk, kérjünk bocsánatot azokért a konkrét esetekért, amikor nem feleltünk meg az isteni ajándékoknak: kérjünk bocsánatot a nagylelkűség hiányáért és a személyes hibáinkért, amelyek rossz példát mutathatnak a körülöttünk lévőknek. Tegyük mindezt örömteli bűnbánattal, amely nem foszthat meg minket a békétől, mivel **„ahogy mi, emberek tollal írunk, az Úr egy asztal lábával, hogy világos legyen, hogy Ő az, aki ír – ez hihetetlen és csodálatos”**⁸.

A Pápa hangsúlyozza, hogy keresztényként mindannyiunknak feladata, hogy a hit fényével elárasszuk a mindennapi életünket alkotó helyzeteket és embereket. A Mű életében most kezdődő új évben érezzük magunkban a küldetést arra, hogy hirdessük „az Evangéliumot mindenkinek, mindenütt, minden alkalommal, halogatás [...] nélkül”, mivel „az Evangélium öröme az egész népé, senki nem zárható ki belőle”⁹. A Pápa szavai Krisztus azon szavait visszhangozzák, amelyek az Alapítónk szívében lángoltak attól kezdve, hogy 1928 előtt tíz-tizenkét évvel először megérezte az isteni hívás előjeleit. **„Ignem veni mittere in terram et quid volo nisi ut accendatur? (Lk 12,49); Azért jöttem, hogy tüzet gyújtsak a földön. Mi mást akarnék, mint hogy lángra lobbanjon? És a válasz: ecce ego quia vocasti me! (1Sám 3,8). Itt vagyok, hívtál. Kimondjuk ezt most újra, mindannyian, Istennek?”**¹⁰

Október 2-a olyan hívó szó, amely mindannyiunkban él és eltölt annak a küldetésnek a meggyőződésével, amelyet az Úr bízott ránk: azért vagyunk a világon, hogy az Egyház küldetésének részeként megvalósítsuk a Művet. Ezért vagyunk – ott, ahol vagyunk – az evangelizáció élvonalában.

---

⁴ Uo., 57. o.

⁵ Vö. Róm 8,31.

⁶ SZENT ÁGOSTON: *Sermo* Caillau-Saint Yves 2, 92 (PLS 2, 441–442, idézve: *Az imaórák liturgiája*, évközi 20. hét, szerda, második olvasmány).

⁷ SZENT JOSEMARÍA: *Elmélkedés*, 1962. október 2. (a Prelatúra archívuma, könyvtár, P09, 60. o.).

⁸ Uo., 59. o.

⁹ FERENC PÁPA: *Evangélii gaudium* kezdetű apostoli buzdítás, 2013. november 24., 23. pont.

¹⁰ SZENT JOSEMARÍA: *Elmélkedés*, 1962. október 2. (a Prelatúra archívuma, könyvtár, P09, 62. o.).

Szüntelenül alkalmunk nyílik arra, hogy *legyezőként kinyílv*a még több embernek szolgáljunk, azoknak is, akiknek nincs tapasztalatuk a keresztény élet terén, nincs hitük vagy nem gyakorolják azt. Várnak ránk, és várják, hogy átadjuk nekik azt az örömet, amely annak köszönhetően él bennünk, hogy rátaláltunk Krisztusra.

Tápláljuk magunkban azt a mély és valós tudatot, hogy az Evangélium örömét kell hirdetnünk saját környezetünkben, minden pillanatban, olyan emberekként, akik képesek barátságot kötni mindenkivel – szolgálatkészek, a többiek rendelkezésére állnak, kedvesek és nagylelkűek –, akik nemcsak megszervezik az apostolkodást, hanem igyekeznek mindig, minden körülmények között apostolként viselkedni. Ez, gyermekeim, sok különböző formát ölthet: nagyon komolyan venni a munka megszentelésének gyakorlati következményeit (igazságosság, szeretet, alázat, érdeklődés mások iránt, pozitív hangnem stb.), olyan emberekként viselkedni, akik összekötnek, együttműködnek, képesek tanulni abból a jóból, amivel az egyes emberek előmozdítják a társadalom javát.

Életben tudjuk tartani ezt a küldetéstudatot, ha tápláljuk magunkban a mély jámborságot, és ha cselekedeteink alapját a természetfeletti eszközök, Krisztus szemlélése képezi. Az evangéliumi üzenet továbbadása emberibbé teszi az életet, és választ kínál minden ember – keresztények és nem keresztények – boldogság iránti vágyára. Olykor szeretettel fel kell hívni a figyelmüket arra, hogy külső viselkedésükben valamin változtatni kellene: erre szolgál a testvéri feddés, amelyet maga Krisztus ajánl az Evangéliumban! Ezzel részletesen foglalkoztam a jubileumi év kezdetén írt levelemben, ezért most nem időzök el tovább ennél a témánál. Csak azt szeretném megemlíteni, hogy az Alapítónktól kapott elveket követve okosan, derűsen, alázattal kell gyakorolnunk ezt az irgalmassági cselekedetet, annak tudatában, hogy mindannyiunknak szüksége van erre az egyszerre emberi és természetfeletti segítségre.

Végül, mint mindig, arra kérlek benneteket, hogy imádkozzatok a Szentatyáért, konkrétan most zajló grúziai és azerbajdzsáni, valamint a hónap végén esedékes svédországi útjáért. Mindkét utazás szervesen illeszkedik a Pápa ökumenikus munkájába, amellyel elődei nyomában jár.

A szándékaimmal szoros egységben imádkozzatok a Prelatúra azon 31 tagjáért, akiket október 29-én szentelek diakónussá, és imádkozzatok az Egyház valamennyi felszentelt szolgájáért.

Nyugodtan, de még mindig fájdalommal teli lélekkel kérlek benneteket arra is, hogy emlékezzetek meg azokról a leányaimról, akik Mexikóban hunytak el egy közúti balesetben. A fájdalom nem múlik el, hiszen szoros kötelékek által egyesített család vagyunk; ugyanakkor nyugalmat merítünk többek között abból a sok imádságból, amely az egész világon felszállt Istenhez. Kérjük Istentől, hogy isteni irgalmához hűen jutalmazza meg őket a mennyei boldogsággal.

Minden szeretetemmél megáldalak benneteket.

Atyátok

+ Javier

Róma, 2016. október 1.